

hed ikke ville kunne sælges til Byggepladser, og at de derfor snarere ere en Byrde for Eiendommen; jeg skal derfor ikke have Noget imod, at man, idet man forøvrigt opretholder Ansættelsen til Taxt 24, derimod med Hensyn til Klassifikationen, hvor Saadant efter særegne Forhold findes billigt, lader dem gaae i Klasse med egentlig Kjøbstadjord; det vil efter min Mening kun meget sjelden komme til Anvendelse.

Forslaget under Nr. 8 er fremsat til en yderligere Udeliggjørelse af, hvad der er Udfastets Mening, og som jeg derfor kun med Tak kan tage imod.

Hvad dernæst angaaer det næste af Udvalget stillede Vnbringingsforslag, da er jo Meningen med hele Loven den, at naar først den hele Omregulering var foretagen, skulde de paa de faste Eiendomme hvilende Afgifter være uforanderlige. Idet det nu imidlertid naturligtvis ikke var Hensigten ganske at udelukke Muligheden af Forandringer, troede jeg bedst at udtrykke dette ved, at Forandringer kun kunde skee ved Lov, idet det dog altid vilde være saa omstændeligt at komme med en særlig Lov angaaende saa smaa Forhold, at jeg turde foresætte det som givet, at et saadant Lovforslag kun vilde blive forelagt og kun vilde blive vedtaget, naar der var meget alvorlige Grunde derfor, og navnlig saadanne Omstændigheder tilstede, der, om jeg saa tør sige, kun vilde indtræde i Aarhundreders Løb, saa at hvad der før var den nærsomste Deel af Byen, Hovedbyen, Adelsbyen, skulde blive paa en Maade Forstaden, og hvad der var Forstaden, eller maaskee ganske ubebygget Kjøbstadgrund blev den vigtigste, kostbareste og nærsomste Deel af Byen; det er Havneanlæg, Jernbanestationer og beslige, der skal kunne bevirke Saadant, men det vil kun blive i meget lange Perioder. Jeg troer derfor, at man gjerne kunde have afviseret ved Bestemmelsen i Lovudkastet, men jeg kan egentlig heller ikke have Noget imod, at Afgangene gjøres noget simplere, idet de Forandringer, som Jernbanevæsenet vil indføre, staae paa Dagsordenen og vel vilde foregaae med Hensyn til enkelte Kjøbstæder. Dog skal jeg lægge særlig Vægt paa, at en Forandring i Ansættelse kun bør motiveres ved væsentlige Forandringer i Kjøbstædernes Næringsforhold,

og derimod ikke paa nogen Maade bør indrømmes, blot paa Grund af en forandret Ansættelse hos vedkommende Minister, thi i saa Fald vilde det store og væsentlige Gode, som ved Loven søges opnaaet, at Skatterne paa de faste Eiendomme væsentlig forblive uforandrede og saaledes kunne tages i fuldstændig Betragtning ved enhver Eiendomsandel samt i andre lignende Forhold, blive forskjertset. Naar det, der er Motivet til Klassifikationen, fastholdes, gjør det ikke Stort til Sagen, om det skeer ved Lov, eller det skeer ved Beslutning af Kommunalbestyrelsen, stadfæstet af Indenrigsministeriet.

Med Hensyn til hvad af den ærede Landskingsmand for Bornholm (Sonne) er ytret, da skal jeg først med Hensyn til den sidste af ham anstillede Betragtning anføre, at det er en Selvfølge, at Forberne maae tages og ansættes til Skat, hvad enten de eies af Byen eller ikke. Hvor det er den Samme, der er Debitor og Creditor, vil det Intet gjøre til Sagen, om det vedkommende Jordstykke medtages under Vigningen eller ikke; naar Kommunen herved faaer en mindre Indtægt, saa er det en Selvfølge, at Vigningen maa være saa meget højere. Jeg skal imidlertid bemærke, at det er Noget, der let vil jævnes af sig selv, og naar en saadan Kjøbstadeiendom er forpagtet bort eller ubleiet, troer jeg, det vilde være hensigtsmæssigere, at den er medtagen under Vigningen, saaledes at Brugeren udreder Skatten. Ganske vist vil man kunne svare, at det til Syvende og Sidst dog kommer ud paa det Samme, idet han da giver saameget Mindre i Afgift, men det er ikke saa lige givet, og i ethvert Fald seer jeg ikke, at det vil kunne lempes ved Forandringer i selve Lovudkastet. Det er altfaa Ting, der kunne gjøres paa forskjellig Maade efter forskjellige Forhold og dog føre til det samme Resultat, men ansættes i Skat maae de naturligtvis, da de jo kunne afhændes og gaae over i Privates Hænder, og medtages under Vigningen maae de efter min Mening i de Tilfælde, hvor Afbenyttelsen er overdraget ved Kontrakt, saa at efter denne Leieren betaler Skatten. — Hvad dernæst angaaer det af den ærede Landskingsmand til denne Paragraf stillede Forslag, skal jeg udtrykke mig med megen Tilbageholdenhed, idet jeg erkjender, at